

което тъкмо се изисква отъ него, за да стане разумно? Истина е че щомъ нѣкоя зара отъ разумъ се появи въ него, ние можемъ и трѣбва да си послужимъ съ нея за да отидемъ по надалѣчь. Но тоя бѣлѣгъ отъ разумъ ще бжде всякогашъ недостатъченъ за да сполучимъ щото дѣтето да извършва драговолно и съ знание всичко онова което е нужно за бждщій му животъ. Постарай се, напимѣрь, да го направишь да разбере връската която сжществува мѣжду изучаването на граматиката и поприцето му въ свѣтътъ. Тая връска е толкова тъмна, щото много остроумни хора немогътъ да я съгледатъ, Но вмѣсто подобни отвлѣчени причини, на дѣтето може да се каже че то трѣбва да работи за да бжде първо, за да вземе награда, или за да не остане назадъ. Тѣзи причини сж безсъмнѣвно твърдѣ недостатъчни, твърдѣ не пълни, половинъ причини, които никакъ не задоволяватъ едно наистина разумно сжщество.

Нѣкои може да кажътъ че дѣтето трѣбва да се кара да прави само онова за което може да му се даде причината; но това не може се казѣ за бозайничето; мислиж, че неможе се казѣ и за дѣтето което захваща да бърбори; а ако вникнемъ добрѣ, ще видимъ че това не е възможно за никоя добра на дѣтинството. Каквото и да правимъ, невъзможно е да избѣгнемъ нуждата да учимъ дѣтето на навици, на които нито всичкитѣ побуждения, нито истинскитѣ побуждения може всякогашъ да разбира.

Онова което доказва че дѣтето трѣбва да се води до извѣстна степенъ отъ властѣта,